

ROKONSZENVEM a hallgatag sziget-
lakók iránt egyre nő. Nyelvüket tanulom,
szokásaikat nem ismerem.
Gyakran nézünk együtt a tenger felé
bizakodva. Mást-mást gondolva.
„Minden sziget külön világ —
magyarázzák —, amelyhez át
kell evezni a feledés vizén.”
Egyelőre taníttatom magam
a „bárka” szó használatára.

Baj

Jász Attila

AJTÓ CSAPÓDIK ébredéskor.
Ilyen életkörülmények, és ilyen
szorongás. Ez egy ilyen ház.
Ilyenkor gyengeség fog el, ha
túl hevesen kerül fölém a vágy.
Könyvekből olvassa ki,
mit kíván a költői nyelv,
hogy megőrizhesse álmait.
Akkor már a pillantás az ajtóra,
mely becsapódik: felesleges.

Baj

Jász Attila

(Félreolvasásból K. E.-nek
Párizsba Buñuel felől)

IGAZI AKADÁLYT CSAK AZ ESŐ képez,
ahogy önműködően záródik
a folyton érkezőkre. Szobáról
szobára vándorol a lélek.
Beköltözik egy-egy történetbe.
A tükör(terem)ben lakik legtovább.
Amíg a lehelet elhomályosítja,
a szilánkokon toporogva
megnyitja a vízcsapokat. Most már
mindegy, sehogy se juthat vissza.

Baj

Jász Attila

(Alkalmi vers a folytonos
költözködésről)

ÚJ LAKÁSBA KÖLTÖZIK, ami régi.
A jelentést az elvonatkoztatásból nézi.
Mindig visszatér önmagához. (A nyelv.)
Analógiákat gyárt meg címeket.
Ez képezi a beavatás mozzanatait.
Mivel tudja, hogy *a fény nem hazudik*.
(Ez még nem a nyilvános sztori.)
„Milyen szép!” — ismételné reggelig,
de a beszéd kínja előbb feszíti föl.
Szobák, melyeket majd a lélek kitölt.

Baj

Jász Attila

ELÉG EGY ROSSZ MOZDULAT a billentyűzeten,
hogy a történetben léptei hátrafelé vigyék.
Míg földre nem süllyed köldökig
a betűk súlya alatt. (Amin a beszéd-
mód könnyedsége sem segít.)
A szövegtestre végtagokat, ízületeket
és szerveket erősítünk.
Az írással a test újragondolható.
A csendben sejtek realizálják az olvasatot.
Elég egy rossz mozdulat a mutációhoz.

Baj

Jász Attila